

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 368/2568

ธนาคาร น. โดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ บริษัทบริหารสินทรัพย์ ข.ผู้ร้อง บริษัท ศ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 109, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 81/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ อันทำให้ผู้ร้องเป็นผู้มีสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสามได้ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7 แม้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ได้ฟ้องให้จำเลยทั้งสามล้มละลายจนศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสามล้มละลาย และต่อมาจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้รับการปลดจากล้มละลายอันมีผลให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของตนซึ่งได้มานับแต่วันที่ได้รับการปลดจากล้มละลาย แต่สำหรับทรัพย์สินทั้งหลายอันจำเลยที่ 2 และที่ 3 มีอยู่ในเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย และทรัพย์สินซึ่งจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้มาภายหลังเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลายจนถึงเวลาปลดจากล้มละลาย ยังคงถือว่าเป็นทรัพย์สินในคดีล้มละลายอันอาจแบ่งแก่เจ้าหนี้ได้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 109 เมื่อไม่ปรากฏว่าเจ้าหนี้ในคดีล้มละลาย รวมทั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ได้รับชำระหนี้ครบถ้วนแล้ว ผู้ร้องจึงอาจดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ซึ่งบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ขอรับชำระหนี้ไว้แล้วตามบทบัญญัติดังกล่าว ผู้ร้องจึงชอบที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ได้ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้เงินตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีจำนวน 2,994,674.83 บาท พร้อมดอกเบี้ย และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้เงินตามสัญญากู้แก่โจทก์จำนวน 30,239,297.89 บาท พร้อมดอกเบี้ย หากไม่ปฏิบัติตามให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 172 พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดชำระหนี้แก่โจทก์ หากไม่พอให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามบังคับชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. ยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเป็นโจทก์และเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ต่อมาบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ได้ซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ทั้งหมดจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.และยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาและเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์เดิม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต วันที่ 20 สิงหาคม 2564 ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์เดิมเพื่อดำเนินคดีและใช้สิทธิเรียกร้องตามสัญญาซื้อขายสินทรัพย์ดังกล่าว จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 1 เท่านั้น คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันใน

ชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2561 ผู้ร้องรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามในคดีนี้จากบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส.ตามสัญญาโอนสิทธิเรียกร้อง บริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ก็ได้ฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2555 ให้จำเลยทั้งสามล้มละลาย ต่อมาวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ประกาศให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ปลดจากการเป็นบุคคลล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 81/1 นับแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 คู่ความไม่อุทธรณ์ คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงยุติตามคำสั่งศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องมีว่า มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 หรือไม่ เห็นว่า ผู้ร้องเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ อันทำให้ผู้ร้องเป็นผู้มีสิทธิขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสามได้ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7 ดังนี้ แม้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ได้ฟ้องให้จำเลยทั้งสามล้มละลายจนศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2555 ให้จำเลยทั้งสามล้มละลาย และต่อมาเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558 จำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้รับการปลดจากล้มละลาย มีผลทำให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของตนซึ่งได้มานับแต่วันที่ได้รับการปลดจากล้มละลาย แต่ทรัพย์สินทั้งหลายอันจำเลยที่ 2 และที่ 3 มีอยู่ในเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลาย รวมทั้งสิทธิเรียกร้องเหนือทรัพย์สินของบุคคลอื่น และทรัพย์สินซึ่งจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้มาภายหลังเวลาเริ่มต้นแห่งการล้มละลายจนถึงเวลาปลดจากล้มละลาย กับสิ่งของซึ่งอยู่ในครอบครองหรืออำนาจสั่งการหรือสั่งจำหน่ายของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในทางการค้าหรือธุรกิจของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย ความยินยอมของเจ้าของอันแท้จริง โดยพฤติการณ์ซึ่งทำให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นเจ้าของในขณะที่มีการขอให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ล้มละลายนั้น ยังคงถือว่าเป็นทรัพย์สินในคดีล้มละลายอันอาจแบ่งแก่เจ้าหนี้ได้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 109 เมื่อไม่ปรากฏว่าเจ้าหนี้ในคดีล้มละลาย รวมทั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส.ได้รับชำระหนี้ครบถ้วนแล้ว ผู้ร้องจึงอาจดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ซึ่งบริษัทบริหารสินทรัพย์ ส. ขอรับชำระหนี้ไว้แล้วตามบทบัญญัติดังกล่าวจึงชอบที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ได้ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · อภิชาติ ภมรบุตร · นุกุลกิจ เศรษฐกิจนุกูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/368/2568>